

O B Ě Ž N Í K č. 113Samozvanci a jejich přátelé

Nedávno bylo znovu připomínáno výročí otřesného politického dramatu našich národů - únorového puče v Praze v roce 1948. S touto tragedií je spojena i časově jiná neméně smutná událost, ustanovení tzv. Rady svobodného Československa v roce 1949. Při letmém pohledu na současné složení Rady může se zdát, že už není akademií nesmrtelných poslanců a ministrů Národní fronty v exilu, těch, kteří měli nemalý podíl na únorové tragedii. Jejich vinu prokazují nesčetné historické rozbory, skýtají dostatek faktů a zkušeností k tomu, aby mohla být odmítána jakákoliv spolupráce s komunisty. Takový je vývod demokratického exilu. S komunisty si nelze podávat ruce a naopak nedopustit aby se mohli v čs. exilu znovu uplatňovat. Totálně selhali a jsou plně zodpovědní za krutý osud našich národů. Tato zkušenost byla draze zaplácena a kdo se nepoučil prokazuje malou politickou kvalifikaci pro vedoucí postavení v čs. exilu.

Bohužel, toto je charakteristické také pro současnou druhou či již třetí generaci samozvanců v RSC. Jdou naivně ve šlépějích svých předchůdců a třebaže dle některých svých jmen chtěli by být velikány, jsou svými skutky jen ubozí Povolní. Podbízejí se k dialogu s komunisty, nechutně žádají o přízeň, považují je a oslovují "vážení přátelé". Nevěříte? Nahlédněte do bulletinu RSC /Czechoslovak Newsletter - č. 12 z prosince 1985/, v němž je uveřejněna její korespondence s Chartou 77, resp. s 10 signatáři - převážně komunisty, kteří se připojili k zjevně prosovětské akci "Nikaragua má právo na mír". V této situaci a v tak ponižujícím tónu vést dialog s Hájkem, Šabatou, nebo Dienstbierem je totéž jako spolupracovat s Pelikánem, Mlynářem či známou výtržnicí Tomínovou.

Nemálo samozvanců v Radě je spjato s pojmem demokratického socialismu, formálně i činností, neustálou snahou o spolupráci s komunisty. Z jejich oficiálního tisku /PL/ to sice příliš zřejmé není, ale nedivme se, protože tento zdánlivě demokratický časopis je obsahem i úpravou určen poutivým, ale i méněnáročným exulantům. Funkcionářům a zasvěděnějším slouží jiný, polointerní časopis

čs. sociálních demokratů. Vychází ve Vídni pod prostým názvem "Korespondence" a v něm je možno nalézt otevřenější stanoviska k jejich vztahu s komunisty. Na ukázkou citujeme z článku "Sociální demokraté v Československu ke stranickému exilu", který byl zařazen do rubriky Dokument /Korespondence-prosinec 1985/:

... "V roce 1968 se většina z nás zúčastnila úsilí o obnovu sociální demokracie vedle komunistické strany, jejíž vedoucí úlohu zakotvenou v ústavě byli ochotni uznávat, ovšem v pojetí akčního programu KSČ z dubna 1968. V existenci a vzájemné kontrole obou stran, při zárukách občanských práv a svobod jsme spatřovali významný příspěvek k vybudování opravdu demokratického socialismu a k jeho úspěšnému vývoji.

Navazujeme i na tuto snahu a chceme ji ve vhodné situaci znovu rozvinout. ..."

Komentář jistě není potřebný a závěr přenecháváme novinám "Americké Slovo" /č. 15 z 15.12.1985/ z jehož článku "Československé vlády a rady v exilu" vyjímáme:

"Americké Slovo vyhlásilo hned na začátku své činnosti, že je pro exilové volby, ale nebudou-li takové volby provedeny a proveditelné, že podporuje Radu Svobodného Československa. To však neznamená, že nebude kritizovat činnost Rady a že vedoucí činitelé nepodléhají kontrole exulanta.

Americké Slovo není pro 12 vlád a rad a je proti lidem v předsednictvu Rady a jsou to ti, kteří se stýkají s komunisty s bílou tváří. O tom, že by se někdo stýkal s komunisty s rudou tváří, kromě upravenců nemáme doklady. ...

... Členové předsednictva Rady, kteří se stýkají s komunisty jakékoliv tváře jsou kolaboranti s komunisty.

Žijeme v Americe a snad jsme si všimli, že zákon, morálka, systém a řád platí pro každého bez kompromisu. I prezident musel se poklonit tomuto americkému demokratickému zákonu a odešel."

K obsahu článku můžeme mít i výhrady, ale nelze odporovat jednoznačnému vývodu "Amerického Slova."